

[Merete Bjørn Hanssen.]

den for de danske films vedkommende går tilbage til indehaverne af producentrettighederne. Billetafgiften på udenlandske film indgår derimod til filmfonden og udgør dens midler, som vi så bruger til de forskellige støtteforanstaltninger. Dette afgiftssystem vil formentlig ikke kunne opretholdes i fællesmarkedet, og der er vel næppe nogen, der forestiller sig, at vi derefter vil kunne opretholde et afgiftssystem, som undtager samtlige fællesmarkedslande, i givet tilfælde altså 10 lande, men pålægges andre fremmede lande, sådan at det formentlig her i landet først og fremmest vil komme til at hvile med størst vægt på amerikanske spillefilm.

Der er altså, når vi nu i udvalget skal til nærmere at vurdere og drøfte de opgaver, som filmfonden i dag løser, og dem, den fortsat i henhold til lovforslaget skal løse, grund til at have for øje, at vi i løbet af en kortere årrække vil kunne stå over for at skulle finde midlerne hertil ad andre veje end gennem billetafgiften. Jeg synes, at dette igen bringer tv i erindring og minder os om, at vi må have en helhedsvurdering for øje i kulturpolitikken og i beslutningerne om, hvilke områder vi ønsker at udvide. For nu at gøre billedet ganske klart: der kan altså blive tale om at vælge imellem, om det er ekstra tv-muligheder, vi skal fremme, eller om det, hvad der vel navnlig ved en tilslutning til fællesmarkedet må have betydning, er mere påkrævet først og fremmest at sikre en fortsat selvstændig dansk filmkunst.

Lovforslaget understreger dette ønske om at sikre en selvstændig dansk filmkunst ved bestemmelsen om, at de danske filmproducenters provenu af billetafgiften ikke skal forringes, fordi denne afgift nu foreslås nedsat, men at forskellen på de 2½ pct. udredes af den betydelige formue, som filmfonden har oparbejdet, og som i givet fald kan hjælpe os over en eventuel overgang til et andet støttesystem.

Mit parti deler den opfattelse, at vi med den hjælp, vi ønsker at give biograferne ved at nedsætte afgiften, ikke har tilsigtet at stille de danske filmproducenter dårligere. Men spørgsmålet er, om vi ikke i udvalget netop med henblik på fremtidens mulige krav bør tage op til overvejelse, om vi fortsat kan komme uden om et kvalitetskrite-

rium for støtten. Jeg går ud fra, sagt i en parentes, at det er en utilsigtet fejl, når der i lovforslagets § 14, stk. 2, pkt. 3, står „et beløb til danske filmproducenter, svarende til 2½ pct. af den årlige billetafgift af danske film . . .“ Hensigten med bestemmelsen må være, at det er et beløb svarende til 2½ pct. af den årlige billetindtægt af danske film, og det fremgår også af bemærkningerne. Ellers ville der jo ikke være tale om en kompensation for billetafgiftens nedsættelse.

Men synspunktet om et kvalitetskriterium finder jeg i høj grad må underkastes en nærmere prøvelse i udvalgsarbejdet. Ser man på listen over de 10 støtteområder, der i henhold til forslaget § 14 hører ind under filmfondens virksomhed, forekommer linjen her ikke fuldstændig klar og konsekvent. Jeg tror, at vi også uden de forpligtelser, vi vil kunne komme til at påtage os i fællesmarkedet, må gøre op med os selv, at vort ønske om at fremme filmkunsten i Danmark baserer sig på et kvalitetssynspunkt af samme karakter som det, der ligger til grund for statens kunstfonds virksomhed.

Mit parti finder, at det foreliggende lovforslag på en række punkter forsøger at overføre værdifulde principper fra kunstfonden til filmfondens virke. Jeg tænker her på forslagene om filmfondens bestyrelse, filmrådet, filmjuryen og repræsentantskabet, som vi principielt finder er fremskridt i forhold til den bestående ordning. Jeg er klar over, at der i filmverdenen er knyttet betænkeligheder til, at det herefter vil blive tre mennesker, som alene kommer til at bestemme over, hvilken filmproduktion der skal støttes, og at man i disse kredse hellere så den såkaldte producerordning, som de tidligere ordførere allerede har været inde på; man vil hellere have producerordningen gennemført for dog at fremskaffe flere luger at henvende sig ved. Med de omkostninger, der er forbundet med filmproduktion, er det min opfattelse, at der næppe er mulighed for at få en producerordning til at fungere, og jeg understreger, at den stærke magtkoncentration på få hænder kun er acceptabel, når man samtidig har den totale udskiftning efter et kort åremål — ifølge lovforslaget er det 2 år — så vi herigennem kan modvirke ensidighedstendenser.

Hvis jeg må vende tilbage til de ti kon-